ცხოვრება

თეატრი სალიტერატურო ჟურნალი

წლიურად 50 მან., ნახევარ წლით 30 მან. თითო ნომრი--5 მან. ხელის მოწერა მიიღება: თბილისში, ბაზრის ქ. № 20, ალექსანდრეს ბაღის პირდაპირ. თბილისი, რედ ,,თეატრი და ცხოვრება'' იოსებ იმედაშვილი.
ტ ე ლ ე ფ ო ნ ი № 86

1919 წ. № 15 კვირა ქრისტეშობისთვის 21 ფასი 5 მან. წელიწადი მეშვიდე გამოცემის

ს ა ლ ა მ ი ნ ი ნ ო ჩ ხ ე ი ძ ე ს

ხელოვნების ქურუმს,
მნათობს ჩვენი სცენის!
მერცხალს მოჭიკჭიკეს,
სიამაყეს ერის;
ვიშ! დღეისა ზეიმი
რა რიგადა შვენის. .
დახეთ მისდა სადიდებლად
ერი როგორ მღერის:

ვაშა და ქება,
ქება დიდება!
აბა შენს სახელს
რა შეედრება!
გიყვარდა სცენა
ვით მამა ზენა;
მას მოახმარე
აზრი და ენა;
გიყვარდა იგი,
მას შენ უყვარდი,
ორივ ერთ-ურთსა
გულში იკრავდით.

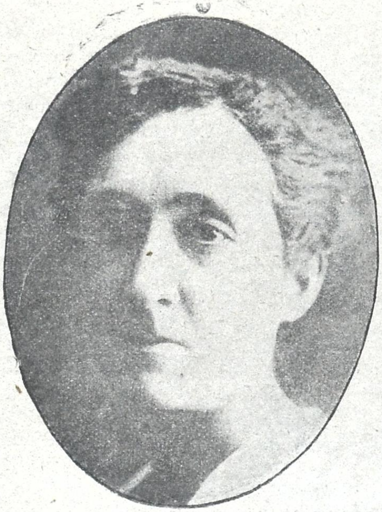

1894 — ნინო ჩხეიძე — 1919

თავს ევლებოდი,
ჰარად ეტრფოდი!
შვებას და ლხენას
ტანჯვაში გრძნობდი;
ქურუმი გახდი
ხელოვნებისა,
შუქი მნათობი
ჩვენი სცენისა!

და ამიტომაც ეს ზეიმი
ასე რიგად გშვენის
ქართველ ერის სიამაყეს
ქურუმს ჩვენი სცენას!
დიდხანს დიდხანს დაამშვენე
კიდევ ჩვენი სცენა!
აქანდაკე სახე,
სულის აღმაფრენა!

დ. ჭანჭათელი

ზ ე ი ნ ა ბ ი — ნინო ჩხეიძე — მ ა რ გ ა რ ი ტ ა გ ო ტ ი ე

სალამი ნინოს!

ნინო ჩხეიძე

გამიგონია ძველ საბერძნეთსა და რომში ღმერთქალნი დედამიწზე იარებოდენ კაცთა გრძნობა-გონების ასამაღლებლად. მსმენია ისიც, ტაძარში საღვთო ცეცხლის მფარველად ტურფა ასულთ აირჩევდენ ხოლმე, ვესტალებს უწოდებდენ, რომელნიც 20—30 წ. უმაღლეს უბიწოებით აღვივებდენ წმინდა ცეცხლს ადამიანთა საკეთილდღეოდ...

სწორედ ის ღმერთქალია, ის ვესტალი ნინო ჩხეიძე, რომელიც მთელი 25 წ. მსახურებდა ხელოვნების წმინდა ტაძარში და აქ აღვივებდა სიყვარულის, სათნოების, მშვენიერობის, ადამიანობის უმაღლეს გრძნობათ.

იგი მშობელი ერის წინაშე ვალმოხდილია და ნეტარება მას!

მის მიერ აგიზგიზებულ ხელოვნების კოცონში გამობრძმედილი ქართველი ერი დღეს უსაყვარელეს, უნეტარეს ასულს ია ვარდს უფენს.

იყო ნინო, რომელმაც წარმართსა ერსა ჩვენსა ახალი სარწმუნოების ნათელი სცა!..

და სახელი მისი უკვდავქმნილია!

და არის ნინო, რომელმაც ახალ წარმართობაში ჩაფლული ერი ჩვენი თვისი მაღალ ხელოვნებით გადანათლა!

და სახელი ამისაც ქართველთა სიცოცხლე-წარმატების ისტორიაში უკვდავ დარჩება! ვაშა და დიდება!

ბედნიერი ვართ, რომ ჩვენი მოწოდება (ოთხი-ხუთის წლის წინად) მისი იუბილეს გადახდის შესახებ არ და ჩა ხმად მღაღადებლისად.

მთელ ჩვენს ერთან ერთად ჩვენც აღფრთოვანებით ვულოცავთ დღევანდელ მოზეიმეს: ნუმც ჩაქრება ის ღვთიური კერა, რომელსაც ნინო 25 წ ფარვანასავით თავს ევლებოდა, დღეს კი ნეტარების ცრემლებს დააპკურებს.

სალამი ჩვენი, გულითადი სალამი ჩვენის გრძნობათა გადამხელისებელ ნინოს!..

იოსებ იმედაშვილი

1894—1919

მიმდინარე წლის ივნისის 1-ს 25 წელიწადი შესრულდა მას შემდეგ, რაც პირველად შესდგა ფეხი ქართულ სცენაზე ჩვენმა ნიჭიერმა მსახიობმა ნინო ჩხეიძემ. ეს თარიღი უნდა ჩაითვალოს ქართული თეატრის ნამდვილ დღესასწაულის თარიღად.

ჩვენი თანამედროვე ხელოვნება და საერთოდ ჩვენი კულტურა ბევრს ვერ დაითვლის ისეთი მნიშვნელობის დღესასწაულს, როგორისაც ნინო ჩხეიძის 25 წლის საიუბილეო დღესასწაულია.

ნინო ჩხეიძის მშვენიერ ნიჭთან და უმწიკვლო სახელთან დაკავშირებულია ჩვენი თეატრის 25 წლის მუშაობა, მისი ცხოვრების საუკეთესო წუთები, მისი გავლენა ხალხზედ და მისი მნიშვნელობა.

ნინო ჩხეიძე არის მშვენიერი ემბლემა მრავალ-ქარნახულის ჩვენის სასცენო ხელოვნებისა, განსახიერება მისი ტანჯვა წვალებისა, მისი გატაცებისა და აღმაფრენისა, მისი უანგარო და თავდავიწყებულის მოღვაწეობის.

ნინო ჩხეიძე არის სინიდისი ჩვენი თეატრისა, სასიქადულო ნიმუში მაღალი ნიჭის და ზნეობრივი სიძლიერის კეთილშეზავებისა.

დღიდან სცენაზე პირველად გამოსვლისა ვიდრე დღევანდლამდე ნინო ჩხეიძე უცვლელად და გაუხუნებლად ჰხიბლავდა საზოგადოებას თვისი ნიჭისა და მაღალი ბუნების მშვენიერის თვისებებით.

ფასდაუდებელია და აუწერელი იმ უტყუარ ესთეტიურ სიტკბოებისა და სიხარულის განცდანი, ნინო ჩხეიძის ხელოვნურ თამაშს რომ აუძრავს მაყურებელთა გულში. მის მიერ შექმნილ მრავალი სასცენო სახე იმდენად სრული და წარმტაცია, რომ მადლიერი საზოგადოება ვერასოდეს დაივიწყებს თვისი ნიჭიერი მსახიობის მომხიბლაობას და მისი დიდი ღვაწლის მნიშვნელობ-

დასავლეთმა საქართველომ იდღესასწაულა კიდეც ნინო ჩხეიძის 25 წლის იუბილე და მცირე წვლილი მაინც მოიხადა იმ ვალისა, ქართველ ერს რომ დასდო სასიქადულო შვილის თავგანწირულმა მოღვაწეობამ.

ჯერი აღმოსავლეთ საქართველოსა და ტფილისზე მიდგა.

ჩვენ გვწამს, რომ საქართველოს დედა ქალაქში დაუღწრფელის აღტაცებითა და ერთსულოვანობით შეხვდება ნინო ჩხეიძის 25 წლის მოღვაწეობის იუბილეს და დღეს უკვე თავისუფალი ხალხი, შესაფერ მადლობას მიუძღვნის იმ ხელოვანს, რომელიც ჩაგვრისა და შევიწროების ჟამს თავისი ნიჭის ნაზი ფერადებით ჰქარგავდა და ამშვენებდა წყვდიადით მოცულ ერის ცხოვრებას.

საიუბილეო კომიტეტის თავმჯდომარე: ი. ზარათაშვილი. თავმჯ. ამხანაგები: პ. ქავთარაძე, ალ. გაჩეჩილაძე. საპატიო წევრები: ნ. გაბაშვილისა, ნ. რუსიასი, მ. რამიშვილისა, მ. კვინიტაძისა. წევრები: პ. საყვარელიძე, შ. ამირაჯიბი, ალ. წუწუნავა, ნ. ერისთავი, ნ. გოცირიძე, ი. იმედაშვილი, ი. გიორგობიანი, ალ. ახმეტელი, შ. შარაშიძე. მდივანი: გ. ყიფშიძე

ნინოს ვინაობა

ჩვენი სცენის ქურუმი ქალი, ნინო ჩხეიძე, რომელმაც საშობლო სცენა თვისი ხელოვნებით აღამაღლა გააკეთილშობილა და მით სახელი შარავანდედით შეიმოსა, დაიბადა ქუთაისს 1881 წ. ენკენისთვის 30. მამა პლატონი ვექილი ჰყავდა, დედა ევგენია, ნიკო ქორქაშვილის ასული, სცენის მოყვარე. სწავლა დააწყებინეს ოჯახში ეფემია და ნინო მესხის ასულებმა. სკოლაში არსად უსწავლია; ბავშობიდანვე ნიჭიერი იყო, სათეატრო და სამწერლო წრეებში ტრიალებდა და თვითგანვითარებით მოიპოვა ცოდნა. დედ-მამა ადრე დაეხოცა, გარდაეცვალა სცენის მოყვარე დაც, მის სინაბარა დარჩა ორი და და ერთი ძმა, სრულიად უსახსროდ, მაგრამ სასოწარკვეთილებას არ მიეცა და საკუთარი პატიოსანი, სასახელო შრომით გაიკვლია გზა ცხოვრებისა და ხელოვნების ასპარეზზედ.

სცენაზე პირველად გამოვიდა შემთხვევით 1894წ ქუთაისში, გაზაფხულზე ვლ. მესხიშვილის გასტროლის დროს ემმას როლში ,, დამხაშავის ოჯახი‘‘—ეს როლი ისე შეასრულა რომ ვლ. მესხიშვილმა იწინასწარმეტყველა: ,, დაიხსომეთ, თუ ნინომ დედას და დასაც არ აჯობოსო“ იმის შემდეგ რავდენჯერმე მიიღო მონაწილეობა ქუთაისში კ. მესხის თეატრში. აქ თავი ისე გამოიჩინა, იმავე შემოდგომას თბილისში მიიწვიეს დრამ. დასში ვ. მესხიშვილის რეჟისორობის დროს. მეორე წელს ქუთაისს გადავიდა, სადაც რამდენიმე წელიწადს დარჩა ისევე მესხიშვილის რეჟისორობით; მასთან ერთად იმოგზავრა საქართველოს და ამიერ კავკასიის დაბა-ქალაქებში. 1897წ. გამოვიდა ,,უბედურ ნაბიჭში‘‘ და ამ დღიდან უკვე სახელმოხვეჭილ მსახიობად შეიქმნა. 1903-4წ. თბილისს გადავიდა ვ. აბაშიძის, კ. მესხისა და კ. შათირიშვილის რეჟისორობის დროს. 1904წ. ენკენისთვეს ჯვარი დაიწერა მ. ქორელზე. 1905წ. მიწურულს რევოლიუციონურ მოძრაობის გამო თბილისის დასმა მოქმედება შეაჩერა და ნინოც, ავადმყოფობის გამო მეუღლით პარიზს გაემგზავრა, სადაც ნახა სარა ბერნარის და რეჟანის თეატრები და გამოჩენილი მსახიობნი კოკლენი, ბლანშ დიუ ფრენი და სხ. პარიზში გაუჩნდათ ქალი მედეა. 1906-1909წ. თბილისის დასში მსახურებდა დროგამოშვებით ქუთაისსაც ესტუმრებოდა ხოლმე. 1909წ. კი ქუთაისს გადავიდა, სადაც მთელი ათი წელიწადი განუწყვეტლივ მუშაობდა. მიმდინარე წლის ივნისში ქუთაისმა დიდის ზეიმით გადაუხადა 25 წლის მოღვაწეობის იუბილე და მით დააჯილდოვა მისი განვლილი ნაღვაწი. მისი მთავარი როლებია ზეინაბი, მარგარიტა გოტიე, მაგდა, ნორა, მედეა, და ბეატრისა, ქეთევანი, დეზდემონა, კორდელია და სხ.

მადლიერი სამშობლო დიდ ხანს იამაყებს ნინოს შემოქმედებით და ჩვენი თეატრის ისტორიაში მისი სახელი საუკუნოდ დარჩება.

იოსებ არიმათიელი

ნინოს დამ ახურება

ბევრი დრო გაივლის და ქართული თეატრის მემატიანე დიდხანს იამაყებს ნატ. გაბუნია-ცაგარელით, ავალიშვილით, საფაროვ-აბაშიძით, ეფ. მესხით, დავითაშვილით, ჩერქეზიშვილით და სხვ.

მათ შექმნეს ეროვნული ტიპები ქართულ სცენაზე. და რამდენად კარგი და ბუნებრივი იყვნენ ისინი ალნეშნულ შემოქმედებაში, იმდენად თარგმნილ პიესებში მათ თამაშს არა ჰქონდა სრული ელფერი.

ჩხეიძის ნიჭმა-კი გაუსწრო ყველას.

მაყურებელი ხარობს და სტკბება მისი ზეინაბით, მაგრამ მისი აღფრთოვანება უფრო ძლიერდება, როდესაც ჰხედავს მას ევროპიულ პიესებში.

ჯერ იგი არავის შეუცვლია ქართულ სცენაზე და მას შეუძლია ქიშპობა უცხოთა გამოჩენილ მსახიობთა.

მაგდა, და ბეატრისა, მარგარიტა გოტიე, ნორა, ჰანელე და ბევრი სხვ.— აი მისი ამპლუა.

მან მხოლოდ რამდენიმე ქართველ მსახიობითურ ვლ. ალექსი-მესხიშვილით. კოტე მესხით და ვასო აბაშიძეთი დაამკვიდრა ევროპიული დრამა ჩვენს სცენაზე.

და თარგმნილი პიესები უნინო ჩხეიძოთ არას დროს არ სტოვებდა მთლიან მხატვრულ შთაბეჭდილებას.

ამაშია მნიშვნელობა და ნიჭი ნ. ჩხეიძის სასცენო მოღვაწეობისა

და ვუსურვოთ მას დიდხანს სიცოცხლე ქართულ სცენის საკეთილდღეოდ და დასამშვენებლად. რადგან მისი თამაში წარმოშობს ახალ ნინო ჩხეიძეებს, რომლებსაც ქართული სცენა ასე საჭიროებს.

ს. წერეთელი

წმინდა ასული

(ძღვნად ნინო ჩხეიძეს)

ვინც შეიყვარა,—იგრძნო უკვდავება.

უ ა ი ლ დ ი.

როცა ასული იგი მშვენიერების ხორცშესხმული სიმბოლო იყო, მას შეტრფოდნენ, უმღეროდნენ, თავს ევლებოდნენ. ყველას უნდოდა მისი ცხოველი სულით გამობრწყინება. ასული იგი ამაყად იდგა, მაგრამ ამ სიამაყეში ნაზ სიმსად წკრიალებდა მისი სათნოება, სიყვარული უმაღლესი გრძნობისადმი და იდეისადმი. საერთოდ ყველას ატკბობდა, კერძოთ არ ვისთან იყო, მორჩილი შემოქმედებას იტაცებდა და გულში ჩამწყდომ ლოცვაი ყველას იქით მოუხმობდა.

—რა მაღალფარდოვანი, რა ამაყია!

იმბობდა სოფელი.

ასული იგი ამის გამგონი ნაზად იღიმებოდა.

ასულის სული განცვიფრდებოდა, ლაღმა მასწრაფებამ, მიზნისკენ ლტოლვამ ღვთაებრიობას დაუახლოვა. მაგრამ „მიწის სვედამ“ ბევრჯერ აატირა, სიხარულს სევდის ელვარემ გადაკრა. სათნო, მგზნებარე თვალები ჩუმი ცრემლებით შვილთა ითხოვდა. ხმები ესმოდა იმედის, დასმარების და აღფრთოვანებად, ერთს წუთს იწამა: ამბავ ჩემი მიზანი ისე დიდია, რომ მას მისვლამდე სასოება შეწყდება. მაგრამ ითრთვილდებოდა იმედის ყვავილი, ყველა ქრებოდა ისევ ის შირეული სიმბოლო ღვთიური ცეცხლისა მასთან იყო, და განაგრძობდა ლოცვას, ვით მორეულ უდაბნოში მიტოვებული მწირი.

-- სულელია, ჰაერზე ლოცულობს!

ასული ამას გაიგონე მწუხარეთ ღიმებოდა.

ღვთიური ცეცხლი უხვად ეფინებოდა მიზნისადმი საკურთხეველს, მგზნებარე ალი ათბობს ყველას, ასული იგი, გამხდარი, მიტკაცი, მოქანცული, და მისა მარტოობით ნატანჯული სახე ცისკრით ღაშვილა შარავანდედით შემოსილი: ციური სიჩინოზნი თავის გვირგვინით უმკობენ შევერცხლილ თავს.

და მისი ლოცვა ისევ გრძელდება.

ნელია, მაგრამ ყველას გასაგონი.

სევდიანია, მაგრამ ყველას გასახარი.

მაწყიერნი და ზეციერნი შეერთებულან. შუაში დგას წმინდა ასული. ნარნარი და დიდი იგი.

რა უმწიკვლო, რა მშვენიერი! ყოველივე გადალახა, შეიყვარა შორეული სახეები და ჩვენც შეგვაყვარა ისინი.

ასული ისმენს ამ სიტყვებს და ისევ ურყევი და მოსიყვარულე, სათნო სიამაყით იღიმება.

კ. გერგესელი.

ნინო ჩხეიძე
(გაწყვეტილი სიმი".— ელენე)
შარჟი შ. ქიქოძისა

ზ ე ი ნ ა ბ ი
(ძღვნად ნინო ჩხეიძეს)

მთის უბეებში დასასვლელად მზე აინაბა..
მქეხის იქით ღრუბლები ჭმლავს აკ ხნიან ფაფარს .
ციხის დარბაზში აკვნესებს თარს ზეინაბი
და სოლეიმანს მოუყვება ნაღვლიან ზღაპარს..

დაეფინებათ აივანზე რკინის დარაბებს,
ელდას ჰკვრის სხეულს, და ცივს ჟრჟოლას მიხვდება
შახას..

გძელი შუბები გაჭყინვიათ ხელში არაბებს
და მტკვრის პირიდან ანანიას ლანდი ეძახის..
ფიქრში გაივლის ტკბილ წარსულის მზის ანარეკლი.
ალერსი ცივი.. პირზედ ღიმი.. დარდი და ნანა.
ქედის მკლავებზე დაეცემა მკვდარი ერეკლე
და ერთხელ კიდევ გაიცინებს სოლეიმანი..
ვით ძილ-ღოში შეუკავლებს მუხთალს ყისმათს,
გარედან-კი ლაშქარს ზეიმი აქვს ლხინობს, მაისობს.,
სასომიხდილი დაემხობს შვილის ცივს გვამსა
და ტკბილად ტკბილად, ამაყ გულში ხანჯალს დაისობს

ი. მოსაშვილი.

თ ე თ რ ი ქ უ რ უ მ ი .
სახსოვრად ნინო ჩხეიძეს.

თეთრი ქურუმის საზეიმო შესახვედრად ემზადებიან...

მთვარიან ღამეს-წმინდა ტაძარში გამოჩნდება მსხვერპლთ შესაწირად მიმავალი თეთრი ლანდი ..

ტყის ტევრიდან გამოიფინება გუნდი , ფერიათა, რათა მუშა-ამბარი უკმიონ ლოცვად განმზადებულ ღმერთ--ქალას...

მორევთა სიღრმეებიდან ამოსცურვენ სიზმრიული ოფელიები, თეთრ ყვავილთა გვირგვინებით..-წმინდა ქურუმის შეხვედრად ეშურებიან..

ყინვიანი დუმილი.. ტოტთა მკლავებზე ძილი ფოთოლთა .. უცნაურებით გარინდებული ღრმა სივრცე ..-და მხოლოდ ფერიათა პირველ ყოფილი, შორეული საგალობელი..

წმინდა ტაძარში-მარმარილოთა ცივ სახეთა შორის,-მუხლმოყრით ლოცულობს, ოხვლს ნისლში შებურვილი თეთრი ლანდი.-

ცვივიან ყვავილები.. ჩხუბობენ ფერები. სხივები ჰლვრიან ჰაეროვანს სალებავებს... იმართება ჯერითი და თავდავიწყების სიტკბოში იძირება ლანდი თეთრი ქურუმის..

შეუცნობი შორეული ხმაური გაალვიძებს დაძინებულს ფოთლებს...

ღრუბელთა სუბუქ დირეზე აიხსნება ოქროს ურდული და ლაჟვარდის მოქანავე კიბეებით-წმინდა ქურუმთან ღმერთები ჩამოდიან საპაემახოდ..

ხელოვნების ღმერთს-სილამაზის ნარნარი გვირგვინი მოაქვს მის შესამკობად... ..და უკვდავების ღმერთი სიყვარულის მზისფერ გვირგვინით უმშვენებს შუბლს...

ლოცვით დაღლილი ქურუმი საკურთხევლის აღსავალს მიესვენება..-ასწყვეს ღმერთები და უკვდავების უსაზღვროებაში-თან წაიყვანეს საუკუნოდ, სამუდამოდ..

ცარიელდება წმ ნდა ტაძარი. . ფერმიხდილს ოფელიას რტოს მოწყვეტილი ლოტოსი უტკნება ხელში და ისევ უძირო მორევებს დაუბრუნდება, უიმედო, სასომიხდილი.

ფერიები ტყის სიღრმეს მიეფარებიან.. რტოთა მკლავებზე მიიძინებენ ფოთლები.., ცივდება სამსხვერპლო... და უსიზმრო ძილს ეძლევა წმინდა ტაძარი..

ი. მოსაშვილი

ნ ი ნ ო ჩ ხ ე ი ძ ე — მ ე დ ე ა

ზამთრის პირზე

ანუ

ესეც შენი იუბილე!

პიესა ორ სურათად ხელოვანთა ცხოვრებიდან.

მოქმედნი:

1, **ანნა ბულბული,** მსახიობქალი —48 წ.
2, **პეტრე,** მეუღლე მისი, თავისუფალი ხელოვანი 51 წ.
3, **ელა,** ასული მათი —12 წ.
5, **ხმალდიძე,** სახლის პატრონი —53 წ.
5, **რიხიანი,**(—45 წ.
6, **ბლუაძე,**(დელეგატები —26 წ.
7. **ევა,** მეზობელი, მუსიკოსის ცოლი —39 წ.
8, **ს პატიო მანდილოსანი** —52 წ.
9, **საპატიო მოხუცი** —57 წ.
10, **ორი ბავშვი** —9-11 წ.

პირველი სურათი

სადად მოწყობილი ოთახი, ხელოვნების იერით: მაგიდა რაკინდარათი, უფრო მეტია სურათები, წიგნები, კედელზე ცოცხალ ყვავილთა გამხმარი გვირგვინები ლენტებით; ერთი კარი, ორი ფანჯარა, კედელთან საწოლი, ელა წევს.

1. **ანნა** და **ელა**

ანნა. (მაჯას უსინჯავს ლოგინში მწოლარე ელას) სიცხემ გაგიარა შვილო; მალე კარგად გახდები.

ელა (შანაზებული) მართლა დედა?! მერე სკოლაში მიმიღებენ?

ანნა. მიგიღებენ, შვილო, მიგიღებენ...

ელა. ფული რომ არ შეგიტანია; უფულოდ აღარ მოვიდეო .. ფეხსაცმელებიც არა მაქვს...

ანნა. გექნება შვილო, გექნება.

ელა. (მცირე პაუზის შემდეგ) მამა მოვიდა?

ანნა. არა, შვილო. რათ გინდა?

ელა. პური მშიან..

ანნა. მოვა შვილო, მოვა და მოიტანს.

ელა. მცივა დედა, მცივა, შეშა შეუკეთე.

ანნა. შეშა... შეშა... (საბანს უსწორებს) მამა მოვა და შეშასაც მოიტანს.

ელა. (ამოიგმანავს).

ანნა. (მზრუნველობით) რა იყო, შვილო?

ელა. ნეტა როდის გვექნება შეშა და პური? როდის გვექნება ყველაფერი?

ანნა. როცა შენ კაი ქალი გამეზრდები..

ელა ჰო, დედა, მაგრამ ეს როდის იქნება? დედა, იცი, როცა ამხანაგებს ვუყურებ, გული ისე მტკივა, ისე რომ... დამცინიან კიდეც.

ანნა. (გულმოკლული) რაზე დაგცინიან?..

ელა. როგორი არტისტის ქალი ხარ, მამაშენი როგორი მწერალია, რომ ვერც ჩაგიცვამს, ვერც გამაძღარხარო... მერე რომ იცოდე ვინ არიან! —ზოგი დურგლის შვილია, ზოგი —მედუქნის, ზოგი —მეეზოვის.. ისე აცვიათ, ისე, რომ.. ყველაფერი აქვთ... ყველაფერი.

ანნა. (გატაცნარებული) შენც გექნება, შვილო, შენცა!..

ელა. დამხურე დედა, დამხურე, გამათბე, თან ის ზღაპარი მიამბე... შენი ზღაპარი. (დედის ხელს ლოყის ქვეშ ამოიდებს, ხელით უჭერავს; თვალთ ელულება).

ანნა. (ლოგინს უსწორებს) ჰო, ჩემო კარგო. „და იყო ერთი ლამაზი გოგონა ზამთრის პირზე... (თავზე ხელს უსვამს) და ჰყავდა მას დედა. ქარი რომ დაუბერავდა ხოლმე, დედა შვილი ერთმანეთს ეხუტებოდნენ.. და ასე თბებოდნენ.“ (დახედავს) დაგეძინა, შვილო! იძინე, შვილო, იძინე, სანამ ნორჩი ხარ და წუთისოფლის სიავეს ვერ იცნობ. (ქვედა სართულიდან მოისმის სევდიანი კილოს სიმღერა).

„დაიგვიანეს, ჯერ არსად ჩანან,
მაგრამ სალამურს თუ მოჰკრა ყური,
ანდამატური ძალით გამოსწევს
აქეთკენ მის გულს ხმა უცნაური..“

ანნა. (გატაცებით ყურს უგდებს, ხმა რომ მიწყდება) ნეტავი შენ, ღარიბო მეფეთმეფევ, საკუთარი სიმღერით მაინც იკლავ სულიერ წყურვილს. დაე, სიცივე ძარღვებში სისხლს გიყინავდეს, შენ მაინც ზამთრის პირზე ტკბილ ჰანგებით იმღერე... ერთხელაც არის შენს სიმღერას შეისმენენ. (კარის რაკუნი) შემობძანდით.

2 იგინივე და **ევა.**

ევა. დილა მშვიდობისა, ანიკო!

ანნა. მშვიდობა მოგცეს, ჩემო ევა, ავადმყოფი ხომ კარგად გყავს?

ევა. შენი მტერია, რომ ის არის.

ანნა. როგორ? განა ის არა მღეროდა?

ევა. უბედურებაც ეგ არის, ჩემო თვალის ჩინო, რომ სახლში ჯოჯოხეთი მიტრიალებს, თვითონ ეგ სიკვდილის პირზეა, სიცხეში, და მაინც მღერის..

ანნა. ჩანს ხელოვნების უერთგულესი ქურუმია, რომ სიცხეშიაც თავის საყვარელ საგანს არ ივიწყებს...

ევა. ეჰ, ჩვენ კი გადავყევით და! ქაჯან რა მეხელოვნება, როცა ბავშვები სიმშილით მეხოცება...

ანნა. შენ ვერა ჰხვდები, შენ ვერ გესმის, ჩემო ევა, ხელოვნების სიდიადეს და იმიტომ ამბობ. ოჰ, რომ ჩასწვდებოდე ხელოვნების სიღრმე-განს, მისს საიდუმლოებას, სიმშილით სიკვდილს ირჩევ, ამას კი ვერ დაეხსნები...

ევა. რაც მართალია მართალი: მე ერთი უბრალო სოფლელი ქალი ვარ და მიგას სად შევწვდები... ამას კი ვიტყვი, ღმერთო შეგცოდე, ხანდისხან ვინატრებ ხოლმე: ან მე გავქრებოდე, ან ქმარი მომიკვდებოდეს, რომ ტანჯვას მოვრჩებოდე... ვერც თავს ინახავს, ვერც ცოლშვილს და... აგერ ახლაც შეწუხებულია.

ანნა. ღმერთმა ულხინოს!

ევა. ღმერთმა თქვენი თავი მიცოცხლოს. (გასვლას აპირებს, მაგრამ მობრუნდება მცირე პაუზის შემდეგ მორიდებით) მერიდება, მაგრამ გაქირავებს თვალი დაუდგეს რომ არ მახვენებს..

გეთაყვა, ერთი ხუთი მანათი მათხოვეთ როგორმე: ყინული და აი ამ რეცეპტის წამალი გამომიწერა ექიმმა, უნდა ვუყიდო... ამ ორიოდე დღეში სარეცხს დავრეცხ, ან უშველი ვისმეს და მოგართმევ...

ანნა. (ძალზე შეწუხებული) რაღა ექნა რომ... ელა არ მომიკვდება გროში არა მქონდეს... წუხელს აქეთია ბავშვი პურსა მთხოვს და ვერ მიყიდნია: რაც დასაგირავებელი მქონდა დავაგირავე და შემოვიხარჯეთ, თორემ როგორ დაგიქერდი.

ევა. (უნუგეშოქმნილი) არ ვიცი რა წყალს მივეცე? დიდი სიცხე აქვს: თუ ყინულს არ დაადებ, ანთება დაემართება და გადაიტანს კიდეცო...

ანნა. ცივი ტილო, ევა, ცივი ტილო სცადე...

ევა. ე ვერანა წყალიც რომ დაგვიშრა!.. მშვიდობით, გეთაყვა...

ანნა. მშვიდობა მოგცეს! (კარამდე მაცილებს. ევა გავა. მცირე ხანს გაჭყურებს, მერე კარს მიჭკეტავს სკრიპკისა და სიმღერის ხმა მოისმის) იგუგუნე ხელოვანო! დაე, გშიოდეს, გწყუროდეს, შენ მაინც იგუგუნე... ქვეყანამ დაგივიწყოს — შენ მაინც აღვიძე ქვეყანა...

3. იგინივე და **პეტრე**

პეტ. (კარს შემოაკლაკუნებს, მთვრალია) ეს რარა ამბავია, კარი რომ... ჩაგიკეტნია.

ანნა. (თითების პირზე მიდებით ანიშნებს — ჩუმად) სსუ!

პეტ. რარა სსუ? რარაოგო, ჩემ სახლში არა ვარ? თუ რარა არის?

ანნა. ისე როგორ დაჰკარგე ცნობიერება, რო ოჯახის მდგომარეობა დაივიწყე და ღვინოში იხრჩობი, როცა შინ სიმშილით სული გვეხუთება...

პეტ. რა ოჯახი, რარის ოჯახი?.. აი დაიწყევლოს ის წუთი, როცა შენ გადამეკიდე... (ქუდს დაანარცხებს)

ანნა. აგრე, აგრე... შავდაუკულმა ის დღე, როცა შემეყარე... მეც ვწყევლი ამ დღეს, მაგრამ წარსულს ვეღარ ვიბრუნებ.. (კილოს შეცვლით) რაც გინდა სთქვი, ამ ბავშვს გაზრდა უნდა თუ არა, — ნუ თუ ამას არა ჰგრძნობ!..

პეტ. „უნდა, უნდა!" მერე საიდან მოგართვა, ქალბატონო, რომ უნდა?

ანნა. შენი მუცლისათვის თუ კი შოვობ, ოჯახისთვის რაღა დაგემართა?

პეტ. მაგას შენ არავინ გაკითხებს.. (ჩამოჯდება, გააფურთხებს. პაუზა) ნეტა ერთი კიტრის წნილი მაინც იყოს...

ანნა. (პაუზის შემდეგ) რა ქენი, რა გითხრეს?

პეტ. სად?.. რა?. როგორ?..

ანნა. სადაც იყავი ..

პეტ. (პაპიროზს ღრმად მოსწევს და გააბოლებს) დრამატიულ საზოგადოების სალაროში თაგვებს კონცერტი გაუმართავთ . მსახიობთა კავშირს ჯერ თავის თავიც ვერ უპოვია... კლუბიდან უარი: ჯერ თხოვნა არ განგვიხილავსო, რედაქციაში — ჩემი პიესა სადღაც გადაუკარგავთ, რომ ვიპოვოთ კიდეც და დავბეჭდოთ, ჰონორარს ვერ გადვიხდით, თითონაც მშივრები ვიხოცებითო...

ანნა მაშ ბავშვს რა პასუხი გავსცე, რომ შიან...

პეტრე რატო ნისიად არ გამოართმევ?

ანნა რატომ შენ არ ართმევ?

პეტ. შენ უფრო მოგცემენ, ქალი ხარ... აი წარმოდგენას გავმართავთ და..

ანნა სახლის პატრონს რაღა უთხრა, რომ საცაა კიდევ თავს შემოჰყოფს..

პეტ (შეშფოთებული, უცებ გამოფხიზლდება, შეფიქრდება) სახლის პატრონი?.. სახლის პატრონი, სახლის პატრონი.,. გზაში რომ შემეყრება ხოლმე, ჟრუნტელი მივლის... (ფანჯარაში თვალს მოჰკრავს სახლის პატრონს, წამოხტება) უთხარი არ მოსულა თქო! (გავარდება)

ანნა აი, მაგაზე მეტი შნო და ლაზათი არ მოგცეს, ღმერთმა, აპანდე!

4. იგინივე და **ხმადიდიძე**

ხმადიდიძე (კარებში თავს შემოჰყოფს, მერე შემოვა კიდეც) შინა ბრძანდებით?.. (შემოდის)

ანნა რა გნებავთ?

ხმად. განა პირველი იქმა! არ გახსოვთ?

ანნა ჩემი ქმარი არ მოსულა, რა გიყოთ...

ხმადიდ. რა ვქნა, როგორ თუ რა მიყო? რვა თვეა ქირა არ მოგიცია, სახლი დამიხაფრეთ და რა გიყოთო?

ანნა როცა იქნება ხო მოგცემთ...

ხმად. რა კარგია! აცა დაიცა ნუ მოკვდები — გაზაფხულზე იონჯა მოვაო .. როდის მოვა, როდის? დალოცვილო, საქონელი რომ დავაყენო, სამჯერ მეტს ავიღებ..

ანნა ეგ თქვენ ჯიშში მოიკითხეთ...

ხმად. ვიცი, რომ დიდებული არტისტკა ბრძანდებით, ვიცი რომ ქმარიც მწერალი, აქტიორი თუ რაღაცა გყავთ, მაგრამ ყოველივე ეს მე გვერდებს ვერ მითბობს... რაში მეპრიანება თქვენი არტისტობა, თუ ჩემს ქირას ვერ გაასწორებთ... ვალი ვერ გაგისწორებიათ და — ხელოვანნი ვართო ..

ანნა მაშ ხელოვნებას, თქვენის აზრით, ფასი არა აქვს, რაღა?!

ხმად. ჰმ, ხელოვნება! რა არის ხელოვნება? აგერ ქვედა სართულში კი არ მიდგას, ნოტების მეტი არა აქვსრა, სიმშილით კუჭი უხმება; მაგისმა დაკვრამ იმღერამ ხომ ყურთასმენა წაიღო .. რაო; რა ცოდვის კითხვაა, რომ ამ ყარტალყურტალმა ხალხმა სწორედ აქ მოიყარა თავი!.. ამ სახლს ვალი არა აქვს, ხარჯები, გადასახადი?! რა ხალხი ხართ, რა: იმდენი ვერ მოგიხერხებიათ, რო მოქალაქეებად მაინც გიცნონ..

ანნა. აბა თქვენ რომ მაგას ბრძანებთ, თქვენ, რომელიც მოწინავე ინტელიგენტად ითვლებით, საზოგადო მოღვაწედ, სხვას რა მოვთხოვო...

ხმად. დარიგება თუ იცით ისევ თქვენი ქმარი დაარიგეთ, ქუჩის მცველად მაინც დადგეს, მეეზოვედ ან ლაქიად რომ თქვენ შეგინახოთ, ვალებიც გაისტუმროს..

ანნა ჩვენი საქმისა ჩვენ ვიცით, ბატონო ხმადიდიძე. ახლა ფული არ მაქვს და ნუ მაწუხებთ

ხმადიდ. ნუ მაწუხებთო! ერთი აქ უყურეთ და!.. (დააცქერდება ბაუშა) თქვენ რო მოინდომოთ, არა თუ ვალზე შეწუხდებით, პირიქით ფულსაც იშოვით, სულ ადვილად. (სკამს მიიწევს, უნდა ხელი ჩამოართვას)

ანნა. როგორ?

ხმად. (ხელს ჩამოართმევს და უცებ აკოცებს, ხელს აღარ უშვებს) თქვენ რა იცოდეთ, როგორ მიყვ...

ანნა. (წამოხტება, შეჰყვირებს) საზიზღარო, გაიძვერა!..

ელა. (უცებ წამოაწევს თავს) რა იყო დედა?

ხმად. (კომპანიარულად წამოდგება)

პეტ. (სახარულით შემოვარდება, ღვინით გამონელებული) ანნა, ანნა! აი პაკეტი; გადასწყდა: 35 წ. იუბილეს გიმართავენ! ურაა!.. (ნინოს უსაროს. გარედან მოისმის ბავშვების ტირილი: „მამიჯან, მამი!“ ეგას წაიკითხას: „ჩემო სიცოცხლევ, შენ რო კვდები, ვის ხელში მტოვებ!“ ხმადიდიძე კამპანიარულად შეჰყურებს)

ანნა [ყურს მიაყურებს] საცოდავი! კომპოზიტორი გარდაიცვალა!! (სცემდა მოცვივს)

ფარდა

ს უ რ ა თ ი მ ე ო რ ე

იგივე ოთახი, უფრო მილაგებული. სადღესასწაულო ელფერი

1 ხმადიდიძე და რიხიანი

რიხიანი. (აჩქარებით ჩაცმული, მისდევს ხმადიდიძეს, არ უნდა წინ გაუსწროს, არც უკან ჩამორჩეს) აბა, წარმოიდგინეთ ჩემი უბედურება: დელეგატად გამომგზავნეს, მატარებელმა ერთის მხრით დაიგვიანა, მეორე მხრით — ტრამვაი ვერ ვიშოვე, შემდეგ ტრამვაის გაუწყდა მავთული და რიგს ვეღარ მივუსწარ. საიუბილეო კომიტეტი მეუბნება: მიმლოცავნი წუხელის ჩავწერეთ, დაიგვიანეთო. ჰა, როგორ მოგწონთ! ისე გავცეცხლდი, ისე, რომ, მიკვირს რატომ იქვე არ გავითავე ის წყეული. საიდან სად წამოვედი, რომ მეც მიმელოცნა და.., არ შეიძლებაო.

ხმადიდ. აბა ის რაღა ეგ არის სამწუხარო და! გუშინ წინ ჩვენი კომპოზიტორის დაკრძალვაზე ისეთი ამბავი იყო, რომ... წარმოიდგინეთ კაცი გარდაიცვალა. პატრონი ჯერ არავინ ჩანდა. ისე ტიტლიკანა იყო, რომ პერანგი და პერანგის ამხანაგი ჩემი მოვეცი, კუბოში ჩაეცმიათ. მოგეხსენებათ ახლა რა ღირს ეს ორი ნაჭერი. შემდეგ იმდენი ვითომდა მზრუნველი გამოუჩნდა, რომ.. მე კაცთაც არ ჩამიგდეს დამკრძალავ კომიტეტში მაინც ავერჩივნე.

რიხიანი შენ ნუ მომიკვდები სწორედ უზრდელი ხალხია!. ერთი ეს მიბრძანე, დიდი ამბავი იყო, ჰა?!.

ხმად. დიდიო! მეფის დაკრძალვაც არ მინახავს ამგვარი: რა დელეგატები, რა გუნდები, რა მუსიკა, რა სიტყვები, რა ვარდ-ყვავილები... ვინ მოსთვლის? და ვინ იცოდა, თუ ისეთი კაცი იყო...

რიხ. ვაი რა ზეიმს მოვცდი!.. მერე რა სიტყვა მქონდა დამზადებული. ისეთი საზოგადო მოღვაწე არა გვყოლია, გარდაცვლილი ანუ იუბილეგადახდილი, რომ სიტყვით არ შემექო და ახლა როგორ მოვცდი! [თავისთავს ნუგეშობს] მაგრამ გაზეთში ანუ ჟურნალში დავბეჭდინებ...

2 იგინივე და ბლუაძე

ბლუაძე. (შემოვარდება ქოთქოთით) გმადლობთ ღმერთს მოვუსწარი... უჰ, რარა ვნახე, რარა ვნახე!

ხმადიდ. თეატრში იყავით?

ბლ. ვიყავით?! ვინ, ვინ შემიშო! დელეგატი ვარ მეთქი. თუ დელეგატი ხარ სადელეგატო ბილეთი გვექნებაო. წუხელის უნდა აგეღოთო. კასერი მოსტყუდეს ჩვენს მდივანს: რადგან დელეგატად ის არ აირჩიეს, შურით საჭირო მოწმობა თავის დროზე არ მომამზადა, დამიგვიანა და ვეღარ მოვუსწარ, რომ წუხელის ბილეთი ამეღო.

რიხიანი (ვითომ ცნობისმოყვარეობით) მაშ ხალხი ბევრი იყო, ჰა?!

ბლუაძე. ნემსი ვერ ჩავარდებოდა, ნემსი. რა ვარდები, რა ყვავილები, რა მილოცვები.. ის იყო ფარდა რო ჩამოუშვეს, გამოვიქეცი, რომ ჩემი აზრები აქ მაინც მივართვა. თქვენ კი არ იყავით?

რიხ. რაი მერე რო ვიყავი, იმ წყეულმა ცანგლაძემ დელეგატთა სიაში არ შემიტანა. ლამის ჯავრით გავთავდე

შემოისმის აღტყინებული ყიჟინი „ვაშა“, ეტლის მორახრახება.

ხმადიდ (ფანჯარაში გაიხედავს) აჰა. მოჰყავთ, მოდის.

ყველანი ცდილობენ წესზე დასხდნენ, ზოგი ახველებს, ზოგი ყელსახვევს ისწორებს, ზოგი ტანისამოსს, ზოგი ულვაშს.

ხმა. გაუმარჯოს ჩვენს სიამაყეს, ხელოვნების დიდებას! — გაუმარჯოს ანნა ბულბულს, დიდება მის უკვდავებას!

3 იგინივე, ანნა ბულბული და ორი სტუმარი

ანნა. ერთის მხრივ სპეტით მანდილოსანი, მეორე მხრივ სპეტით მოღვაწე. ორივე შუახნის გადასული, გზას გვერდებით უჭერენ, შემოაგდებენ რავლენიძე თაიგულს, ეტყობა გარეთ ხალხი ქოთქოთობს, ყველანი გამოეგებებიან.

ხმადიდიძე (თაიგულით) ღრმად პატივცემულო ქალბატონო ანნა! ნება მიბოძეთ მოქალაქეთა და საზოგადო პატრონთა მხრით მეც მოგილოცოთ ეს თქვენთვის სასახელო, ხოლო ჩვენთვის ბრწყინვალე დღესასწაული..

35 წელი... ეს ისეთი ხანგრძლივი, მძიმე ნარ-ეკლიანი მანძილია ჩვენს საზოგადოებრივ ცხოვრების ასპარეზზე, რომ ენით ვერ გამოითქმის. თქვენი ხელოვნება, თქვენი განცდანი, თქვენი გრძნობა და გონება, თქვენი, ერთი სიტყვით თითოეული თქვენი ამოსუნთქვა ჩვენს აღზრდას ემსახურებოდა. თქვენ განასპეტაკეთ სული ჩვენი, თქვენ აღზარდეთ ჩვენი საზოგადოებრივი გრძნობა, თქვენ გაგვიღვიძეთ სიყვარული სამშობლოისა, საზოგადოებისა, საქვეყნო საქმის და [illegible]. და ყველა ამისთვის მიიღეთ ჩვენი გულითადი მადლობა. თქვენის იუბილეს აღსანიშნავად მე, ჩემის მხრით, სასამართოლოში ვსპობ იმ საჩივარს, რომელიც სახლის ქირის თაობაზე შევიტანე. იმედია ამ დღეებში გამისწორებთ ანგარიშს, იცოცხლეთ! ვაშა! (ხელს ჩამოართმევს და ხელზე აკოცებს.)

ანნა [ცოტა ცივად] დღესვე მიიღებთ.

რეხიანი. [ჩაახველებს, გვერდზე გაიფურთხებს ულვაშებს გადაგრეხს და წინ წამოდგება] ნება მიბოძეთ მეც, უაღმატებულესად უპატივცემულო ქალბატონო ანნა, რომ მთელი ჩემი წარმომგზავნელთა სახელით მადლობა მოგახსენოთ. დელეგატი გახლავართ, მუდმივი დელეგატი; საერთო დღესასწაულში ვერ მოგისწარით, სახლში გიახელით და აქ რომ არაფერი მოგახსენოთ, რაღა პირით ვეჩვენებით ჩვენს ამომრჩევლებს. დიაღ თქვენა ხართ ჩვენი მზე, ჩვენი მთვარე, ვარსკვლავი, თაიგული, ბულბული, გვირგვინი, ცისკარი. ნება მიბოძეთ ექსპრომტად მოგახსენოთ ლექსი:

თქვენა ხართ ჩვენ ია და ვარდი..

(ენა ებმის, ავიწყდება)

ია და ვარდი... ია და ვარდი...

(ჯიბეში ეძებს ქაღალდს, ამოიღებს და გვერდით ჩახედავს)

თქვენ მოსპეთ ჩვენი გულისა დარდი.

(ენა ებმის)

გულისა დარდი.. გულისა დარდი...

(ხელახლა ოფლს იწმენდს) თქვენც კარგათ იცით, რომ აქ პრომტად თქმა მიყვარს.

(ქურდულად ჩახედავს ჯიბიდან ამოღებულ ნაწერ ქაღალდს, სხვებს შეწუხება—შერცხვენა ეტყობა)

თქვენა ხართ ჩვენი ზეცის ცისკარი.

და ამიტომაც... ამიტომაც მთლად შეგვიყვარდი.

(ხელსახოცით ოფლს იწმენდს, უნდა განაგრძოს მაგრამ დანარჩენი ტაშს უკრავენ, ანნა ხელს ჩამოართმევს]

ყველანი: ვაშა, ვაშ! (ტაშს უკრავენ, რეხიანს თავი მოსწონს თავ მომწონეთ დადგება)

ბლუაძე [წინ წამოდგება, რაღაცას ლაპარაკობს, მაგრამ ვერ ისმის, თითქო სიცხეში აბოდებსო, შემდეგ ქაღალდს ამოიღებს, გაშლის და კითხულობს) მმ.. დიდად პატივცემულო, ჩვენო სიამაყევ, ჩვენო მზევ და მთვარევ, დიდებულო შეუპოვარ-შემკავშირებულთა საზოგადოებამ მე წარმომგზავნა თქვენდა მომართ ამა ადრესის მოსართმევად და მე ვით გავკადნიერდებოდი, ესოდენი დიადი ფერიადი დავალება არ აღმესრულებინა და ვინაიდან თეატრში ყველაზე ბოლოს მოვყევი, ამიტომ აქ მოგახსენებთ: გმადლობთ, გმადლობთ, კიდევ გმადლობთ. კიდევ იცოცხლეთ 35 წელიწადი, რომ ოცდახუთმეტწლის შემდეგ კვლავ მოგილოცოთ! ვაშა!

[ადრესს გადასცემს დიდი თავაზით)

ანნა. გმადლობთ, ბატონებო! სიტყვა ვერ მიპოვნია მადლობის გამოსათქმელად!

(ყველანი თავს დაუკრავენ, მიდიან)

რეხიანი. [მოიხედავს] კარგს ინებებთ, თუ ჩვენს მილოცვას გაზეთში ჩააგდებინებთ. გვარად რეხიანი გახლავართ!

ბლ. დიახ, მეც ამასვე გთხოვთ! მე ბლუაძე გახლავართ! (გადიან)

4. იგინივე და **ევა ორი ბაღლით** ღარიბულად.

ევა. (ნამტირალევი, შავებში, სასოწარკვეთილი) მოგილოცავს ქალოჯან, შენი ბედნიერი დღე! იქნება მოსამსახური მოგინდეთ, ოღონდ ბავშვებს ვაჭამო რამე, სანამ სხვაგან ადგილს ვიშოვნიდე. შემოსავალი გექნებოდათ!

ანნა. მილოცვისათვის გმადლობთ.. მაგრამ.. არ ვიცი, იქნება მოვახერხო რამე.

ევა. სახლის პატრონს კაცი გამოუგზავნია—სახლი დამიცალეო. ვის მივადგე ამ ზამთრის პირზე?

5 იგინივე, **პეტრე და ელა.**

პეტრე [შემოდის ცოტა დაღონებული, იღლიაში ვეება დასტა ადრესების]. ეჰ, ეს იმიტომაც გაცარიელდა... დალახვრა ღმერთმა, ერთი რიგიანი ვახშამი მაინც გაემართნათ.. აი შენი იუბილეს ფასი: სიტყვები, ლექსები, დეპეშები.. შეინახე, როცა გაგიჭირდეს გალესე და დალიე.

ანნა ანგარიში სა რა გაიგე?

პეტრე შემოსავალი 18 ათასია, ცოტა მეტი, გასავალს ვერ ფარავს: ხარჯებს კიდევ ათას შვიდასი მანათი უნდა. რაღაც ადგილი მოგართვეს სააგარაკოდ, მაგრამ ისიც ბანკშია დაგირავებული და მონაწილეებთან სადავო..

ანნა [თაიგულს მიაგდებს]

ელა დედა, ფეხსაცმელებს ხო მიყიდი, შეშას ხომ ვიყიდით!

ანნა [ფიქრში წასული] ჰო, შვილო ,,იყო და არა იყო რა, იყო ერთი ლამაზი გოგონა. და ჰყავდა მას დედა ღარიბი. ზამთრის პირზე ქარი რომ დაუბერავდა ხოლმე, დედა-შვილი ერთმანეთს ეხუტებოდნენ და ჟამსა გაჭირვებისასა, სიყვარულით ათბობდნენ ერთმანეთს!"

პეტრე (თავისთვის) ესეც შენი იუბილე! და ისევ ისე ვრჩებით ზამთრის პირზე, როგორც ვიყავით!..

ფ ა რ დ ა

მატარებელში თბ.-შუღ. 15-12 **იოსებ იმედაშვილი**

რედაქტორ-გამომცემელი **იოსებ იმედაშვილი**

m 3916
1910